

РЕШЕНИЕ

№ 1393

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Надежда Махмудиева
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20211000501305 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба вх.№276551/09.02.2021 г., подадена от „Ган Асюранс“АД, чрез адв. С. М., срещу Решение №260372/19.01.2021 г. по гр.д.№10765/2017 г. на СГС, I-20 състав, с което жалбоподателят е бил осъден да заплати на К. Н. Ц. сумата от 64 717,50 лв., представляваща застрахователно обезщетение за имуществени вреди, представляващи действителната стойност на лек автомобил „Джип Гранд Чероки“, за който е настъпила тотална щета при ПТП на 02.10.2015 г. на ул.“Самоковско шосе“, на около 5 км. от с. Долни Пасарел, ведно със законната лихва, считано от 08.07.2016 г. до окончателното плащане, както и сумата от 3 187,20 лв., представляваща застрахователно обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за изваждане на лекия автомобил „Джип Гранд Чероки“ от пропаст и превоза му до гараж, ведно със законната лихва, считано от 08.07.2016 г. до окончателното плащане, както и разноски по делото. Релевиращи са оплакванията за неправилност и незаконосъобразност на решението, противоречието му със събраните по делото доказателства, допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на ответника и събирането на допустими и относими доказателства. С отговора на исковата молба е направено искане за събиране на доказателства по Регламент /ЕО/ №1206/2001 от 28.05.2001 г., което съдът необосновано е отказал да изпълни. По делото е приета АТЕ относно механизма на ПТП, която е оспорена своевременно, и е направено искане за

тройна такава, което искане съдът необосновано е оставил без уважение. По делото са събрани доказателства, сочещи на неистинност на твърдяни факти и обстоятелства, с оглед на които е направено искане за нова почеркова експертиза на представени по делото документи, което искане съдът необосновано е оставил без уважение. При наличие на сериозни противоречия в показанията на св. В. В., съдът е кредитирал показанията му, като същевременно не са кредитирани показанията на двамата експерти. Настоява се решението да бъде отменено изцяло, и вместо него да бъде постановено ново по съществото на спора, с което предявените искове да бъдат изцяло отхвърлени.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК във вр. чл.62, ал.2 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба с вх.№299717/31.03.2021 г., подаден от К. Н. Ц., чрез адв. С. Д., в който се взема становище за неоснователност на въззивната жалба. Не са налице твърдяните основания за отмяна на решението. Събраните по делото гласни доказателства се подкрепят от събраните официални документи, както и от заключението на експертизата. Самият ответник е представил по делото с отговора на исковата молба фактура от 24.11.2014 г. за закупуване на МПС, документ за транспорт от гр. Савона, Италия, и регистрационен талон, издаден в Италия, които документи не са били оспорени и следва да се ценят. В хода на процеса ответникът не е повдигал въпроса и не са събирани доказателства дали процесното МПС е било ремонтирано по някакъв начин след транспортирането му в България. Настоява се за оставяне на въззивната жалба без уважение.

При извършената служебна проверка на осн. чл. 269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани и провосубектни страни, поради което е валиден и допустим.

Във връзка със заявените оплаквания във въззивната жалба и изложените от страните доводи и възражения, и на доказателствата по делото съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, съдът намира следното:

Предявен е на 23.08.2017 г. иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, с който ищецът К. Н. Ц., като собственик на лек автомобил марка „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рег.№*****, претендира застрахователно обезщетение от ответното застрахователно дружество „Ган Асюрънс“ – чуждестранно юридическо лице, регистрирано в Република Франция, в качеството му на застраховател на гражданската отговорност на водача на автомобил „Рено Канго“, с рег.№ *****, по застраховка „зелена карта“. Водачът на застрахования при ответника лек автомобил – Й. В. Т., на 02.10.2015 г., движейки се по ул.“Самоковско шосе“ в района на село Панчарево, отнел

предимството на управлението от водача В. К. В. автомобил „Джип Гранд Чероки“ с рег.№*****, собственост на ищеца, и предизвикал ПТП, при което собствения на ищеца лек автомобил бил избутан от пътя и пропаднал в пропаст. Твърди, че в резултат от така реализираното ПТП собствения му автомобил претърпял „тотална щета“, съгласно изготвена независима оценка. Общата стойност на щетите на автомобила била определена в размер на 86 290 лв. Също така ищецът направил разноски в размер на 3187,20 лв. за изваждане на автомобила от пропастта. Заявил пред ответника, чрез тогавашния му представител, претенция за изплащане на обезщетение за причинените му вреди, който завел преписка по щета № BGS-00816/2015 г., но предложил на ищеца споразумение с неприемливи условия, което не предвиждало пълно обезщетяване на вредите, а също така съдържало признание за принос на ищеца в настъпването на произшествието, какъвто принос ищецът оспорва да има, поради което отказал сключването на предложеното извънсъдебно споразумение за доброволно уреждане на щетата. Искане се осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 64 717,50 лв. главница, представляваща застрахователно обезщетение за имуществените вреди, претърпени от причинената „тотална щета“ на собствения му автомобил „Джип Гранд Чероки“ с рег.№*****, ведно със законната лихва върху тази главница, за периода от завеждането на делото до окончателното плащане, както и сумата от 3187,20 лв., представляваща застрахователно обезщетение за направените разноски по изваждането на автомобила от пропастта със специализирана техника, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от завеждането на делото до окончателното плащане, както и сумата от 7771,94 лв., представляваща обезщетение по чл.86 от ЗЗД за забавено плащане на двете главници, за периода от 08.07.2016 г. до 23.08.2017 г.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът оспорва изцяло предявените искиви претенции на следните основания:

- Ищецът няма качеството на увредено лице, тъй като не е собственик на автомобила – същият се легитимира като собственик с договор за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г., като за заплащане на цената представя фактура №2252/04.09.2015 г., но и двата документа не носят подписа на ищеца К. Ц.;
- Оспорва се факта на настъпването на твърдяното ПТП на 02.10.2015 г. – т.е. оспорва се настъпването на твърдяното застрахователно събитие;
- Оспорва се твърденият механизъм на настъпване на произшествието, а именно – автомобилът да е пропадал в пропаст;
- Оспорва се по размер претендираното застрахователно обезщетение за „тотална щета“ на автомобила – 30 дни преди твърдяното ПТП автомобилът е бил закупен от автокъща „Две, три, четири“ЕООД, за сумата от 12 200 лева. От своя страна, автокъща „Две, три, четири“ЕООД е закупила автомобила на 25.11.2014 г. от Италия, за сумата от 6000 евро. Следователно действителната стойност на

автомобила към момента на настъпване на увреждането /непосредствено преди настъпване на процесното ПТП/ е била около 12 000 лева, поради което претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение за „тотална щета“ на този автомобил е неоснователно завишена.

- Оспорва се причинната връзка на щетите по автомобила, за които се претендира обезщетение, и настъпилото ПТП на 02.10.2015 г.

Във връзка със спорните между страните обстоятелства, съдът намира следното:

За да предяви пряк иск по чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ срещу ответното застрахователно дружество, ищецът извлича активната си процесуална и материално-правна легитимация от качеството си на „увредено лице“ по смисъла на чл.265, ал.2 от КЗ /отм./, като собственик на МПС - лек автомобил марка „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рег.№*****, увреден при настъпило ПТП на 02.10.2015 г. Оспорвайки качеството на ищеца на собственик на увреденото МПС, ответникът оспорва материално-правната легитимация на ищеца да претендира обезщетение за настъпилото увреждане на лек автомобил марка „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рег. №*****.

За установяване на правото на собственост на ищеца върху увреденото МПС по делото са представени Договор за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г. /на л.9/, сключен между „Автокъща две, три, четири“ЕООД от една страна като продавач, и К. Н. Ц., в качеството на купувач, както и Фактура №0000002252/04.09.2015 г. /на л.10/, издадена от „Автокъща две, три, четири“ЕООД, в качеството на доставчик, на получателя на доставката К. Н. Ц.. В договора е посочен предмет на договора лек автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, и продажна цена в размер на сумата 12 200 лв., която сума продавачът е заявил в договора, че е получил изцяло и в брой от купувача при сключването на договора. Посочено е, че при сключването на договора са представени фактура №02252 и италиански талон. От Декларация от 04.09.2015 г. /на л.106/, подадена от С. И. С., в качеството му на Управител на фирма „Автокъща две, три, четири“ЕООД, се установява, че същият е закупил лекия автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, на 25.11.2014 г. в гр. Савона, Италия, от „RS Motors S.R.L.“, като превозното средство е влязло в България на 24.11.2014 г. От фактура №55/К от 25.11.2014 г. /на л.119/, издадена от „RS Motors S.R.L.“ се установява, че същата е издадена на получателя „Автокъща две, три, четири“ЕООД, за заплатена сума от 6000 евро, за закупуване на автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835. От международна товарителница от 21.11.2014 г. /на л.120/ се установява, че пратка, представляваща лек автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, с тегло 2447 кг., е изпратена от гр. Савона, Италия, от изпращач „Razni“ до получателя „Автокъща две, три, четири“ЕООД и пристигнала в

София на 24.11.2014 г. От Удостоверение за собственост №14/A014545K от 05.02.2014 г. /на л.105 от въззивното дело превод, а оригинал – на л.81/ се установява, че автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835 е бил придобит на 05.02.2014 г. от В. Л., който е първи регистриран собственик на автомобила след производството му. От удостоверение от Публичен автомобилен регистър на гр. Савона /на л.106 от въззивното дело превод, а оригинал – на л.82/ се установява, че на 27.11.2014 г. е вписан Акт за прехвърляне на автомобил чрез продажба на купувач „(не се чете) моторс ООД“ с данъчен №1395160094, с печат на „РС Моторс“ООД, като подписа на продавача В. Л. е удостоверен от оторизирано длъжностно лице към Публичния автомобилен регистър на гр. Савона.

От разпита по делегация на лицето В. Л., осъществен чрез съдебна поръчка от съда на гр. Генуа, Италия /на л.104 от въззивното дело превод, а оригинал на протокола – на л.79-80/, се установява, че същият е бил собственик на автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, който е продал на 27.11.2014 г. за цена 6000 евро. Същият уточнява, че около осем месеца по-рано е купил автомобила като нов, с търговска стойност 50 000 евро. Към момента на продажбата ѝ на 27.11.2014 г. автомобилът не е бил в движение, тъй като през месец октомври, 2014 г. в гр. Генуа е станало голямо наводнение, което е заварило автомобила паркиран в подземен гараж на етаж „-3“ на паркинга на сграда Corte Lambruschini. Там автомобилът е останал напълно потопен под вода в продължение на около един месец, след което е бил изваден със специален спасителен кран и транспортиран навън с количка, тъй като колелата са били блокирани, напълно компрометирани, включително електрическата система.

Съдът кредитира показанията на разпитания по делегация свидетел, тъй като същите кореспондират на представените документи от самия свидетел и приложени към съдебната поръчка, както и на писмените доказателства, събрани по настоящото дело.

Представената Декларация от С. И. С., в качеството му на Управител на фирма „Автокъща Две, Три, Четири“ЕООД от 04.09.2015 г. /на л.93/, се подава на основание чл.11 и се съхранява в срок от 5 години, на осн. чл.25, ал.3 от Наредбата за излезлите от употреба моторни превозни средства, по образец, съгласно Приложение №4 към чл.25, ал.1, от всяко „Лице, което пуска на пазара МПС, или внася и /или въвежда МПС на територията на Република България от друга държава – членка на ЕО, за лична употреба“, по смисъла на пар.1, т.6 от Допълнителните разпоредби на Наредбата за излезлите от употреба моторни превозни средства. От нея, като косвено доказателство, може да бъде направен извод, че лекият автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, е бил внесен в страната като МПС с прекратена регистрация, което съгласно пар.1, т.1 от ДР на Наредбата за ИУМПС, има качеството

на „отпадък“ по смисъла на пар.1, т.17 от ДР на Закона за управление на отпадъците.

От представената Декларация от С. И. С., в качеството му на Управител на фирма „Автокъща Две, Три, Четири“ ЕООД от 04.09.2015 г. /на л.106/, подадена на формуляр – Приложение №2 към чл.12а, ал.1, т.6 и чл.12б, ал.1, т.6 от Наредба № I-45 от 2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, в относимата ѝ редакция към ДВ, бр. 45 от 30.05.2014 г., обсъждана във връзка с останалите събрани по делото доказателства – Договор за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г. /на л.9/, Фактура №0000002252/04.09.2015 г. /на л.10/, Декларация от С. И. С., в качеството му на Управител на фирма „Автокъща Две, Три, Четири“ ЕООД от 04.09.2015 г. /на л.93/, международна товарителница от 21.11.2014 г. /на л.120/, Удостоверение за собственост №14/A014545K от 05.02.2014 г. /на л.105/, удостоверение от Публичен автомобилен регистър на гр. Савона /на л.106/, и от събраните чрез съдебна поръчка от въззивната инстанция гласни доказателства чрез разпит по делегация на свидетеля В. Л., се обосновава извод, че *едва след датата 04.09.2015 г. /на която е сключен Договора за покупко-продажба на МПС, с който ищецът се легитимира като собственик/ са били подадени документи за първоначална регистрация на автомобила на територията на Република България*, след като същият е бил спрян от движение, като претърпял „тотална щета“ в резултат от наводнение и едномесечен престой под вода, и внесен в страната като „отпадък“ по смисъла на пар.1, т.17 от ДР на ЗУО, представляващ излязло от употреба МПС /ИУМПС/ по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на Наредбата за излезлите от употреба моторни превозни средства.

От представеното по делото Разрешение за временно движение /на л.8 от делото на СГС/ се установява, че същото е издадено на 07.09.2015 г. /след сключването на Договора за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г./, със срок на действие до 07.10.2015 г.

Съгласно чл.144, ал.1 и ал.2 от ЗДвП е предвидена съществена разлика при прехвърлянето на собствеността на моторно превозно средство, внесено от друга държава, което е без номера или с транзитни номера, и на МПС, внос от чужда страна, но регистрирано на територията на РБ. В първия случай за осъществяване на покупко-продажбата е достатъчно наличието на писмен договор между фирмата на продавача и купувача, сключен в обикновена писмена форма за действителност, и издадена от продавача фактури, придружена с касов бон или банков превод. При втората хипотеза прехвърлянето на собствеността на регистрирани автомобили /и други подробно изброени видове регистрирани МПС/, разпоредбата на чл.144, ал.2 от ЗДвП изисква квалифицирана писмена форма за действителност – с нотариално заверени подписи на страните. В конкретния случай от представените по делото доказателства е видно, че

към момента на сключването на договора за покупко-продажба от 04.09.2015 г. автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, не е бил регистриран в България, поради което сключения в обикновена писмена форма Договор за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г. е валиден, като сключен в изискуемата от закона обикновена писмена форма за валидност, и е годен да осъществи вещно-транслативен ефект по отношение на собствеността върху автомобила „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835.

Във връзка с релевираното от ответника възражение, че договорът за покупко-продажба не е подписан от ищеца, в качеството на купувач, по делото е била приета съдебно-графическа експертиза вх.№265801/29.09.2020 г. /на л.294-299/, от която категорично се установява, че положените подписи за „Купувач“ в Договора за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г. и за „Получател“ във Фактура №0000002252/04.09.2015 г., не са положени от лицето К. Н. Ц..

По делото не се твърди, и не се установява, нито е вписано в самия договор за покупко-продажба от 04.09.2015 г. той да е сключен от друго лице, което е действало в качеството на пълномощник на К. Н. Ц.. Установяването на неавтентичност на положения подпис от името на К. Н. Ц., като купувач по договора /и получател по фактурата/, обосновава извод, че волеизявлението от името на купувача по договора е направено от чуждо име, без представителна власт. Този порок на сделката, обаче, не само не е непоправим, а и поначало действието от чуждо име без представителна власт не е направено, а често то е в интерес на представлявания /напр. гестия/. Съгласно дадените разяснения с ТР №5/12.12.2016 г. по тълк.д.№5/2014 г. на ОСГТК на ВКС, липсата на представителна власт засяга единствено вътрешното правоотношение между представителя и представлявания. В този случай възниква висяща недействителност на сключената сделка, тъй като съгласно чл.42, ал.2 от ЗЗД, тя може да бъде потвърдена от мнимо представлявания. Ако мнимо представляваният потвърди извършените от негово име действия, правните последици на тези действия са същите, каквито биха били при наличие на надлежно учредена представителна власт още при сключването на договора, и те настъпват с обратна сила – от момента на сключване на договора. Потвърждаването следва да бъде направено в същата форма, в която следва да бъде извършено упълномощаването за сключването на сделката, като съгласието на насрещната страна по сделката е ирелевантно. *Разпоредбата на чл.42, ал.2 от ЗЗД е установена единствено и изключително в интерес на мнимо представлявания, и само той /и неговите универсални правоприемници, до размера на наследствената им част/ може да се позове на тази недействителност.* Той може да се позове на недействителността както извънсъдебно, така и пред съда. Съдебното позоваване може да се осъществи както чрез предявяване на установителен иск с правна квалификация чл.42, ал.2 от ЗЗД, така и чрез заявяване на такова правоизключващо възражение срещу предявен против него облигационен или вещен иск, по повод изпълнението или

други претенции и последици, произтичащи от договора, сключен от негово име без представителна власт. При липсата на потвърждение, насрещната страна по договора, както и трети за договора лица, не са активно легитимирани да предявят иска по чл.42, ал.2 от ЗЗД, респективно – не са активно легитимирани да предявят правоизключващо възражение, с което да релевират недействителността на договора на това основание. Наличието или липсата на потвърждение от страна на мнимо представлявания е въпрос на самостоятелна преценка от страна на съда с оглед доказателствата и фактите по делото /в т.см. Определение №25/14.01.2011 г. по търг.д.№89/2010 г. на ВКС/.

В конкретния случай съдът намира, че ищецът К. Н. Ц. е потвърдил извършените от негово име без представителна власт действия по сключването на Договора за покупко-продажба на МПС от 04.09.2015 г., като потвърждението е извършено в писмена форма – с Нотариална покана от 16.06.2016 г. с рег.№5850, т. III Б, акт №11 на Нотариус рег.№*** на НК, изходяща от К. Ц., отправена до „Авус България – Регулиране на щети“ЕООД /на л.128-129/ и пълномощно с нотариална заверка на подписа му с рег.№5448/16.06.2016 г. на Нотариус с рег.№*** на НК /на л.21/, а така също и в подадената от него искова молба вх.№110801/23.08.2017 г., чрез упълномощен процесуален представител – адв. С. Д. с пълномощно на л.5а от делото на СГС. При наличие на последващо потвърждаване на сделката от К. Ц., последиците на същата настъпват с обратна сила, поради което съдът намира, че към датата 02.10.2015 г., ищецът е бил собственик на процесното увредено МПС, и е активно материално-правно легитимиран да претендира застрахователно обезщетение за уврежданията на собствената му вещ, настъпили в пряка причинна връзка с твърдяното ПТП, осъществило се на 02.10.2015 г. Ето защо, релевираното от ответника възражение за липса на материално-правна легитимация на ищеца да претендира от ответника заплащане на застрахователно обезщетение за увреждане на „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, настъпило на 02.10.2015 г., е неоснователно.

По възражението за липса на застрахователно събитие, настъпило на 02.10.2015 г., съдът намира следното:

За установяване настъпването на твърдяното ПТП, настъпило на 02.10.2015 г. в 22:55 часа, е представен Протокол за ПТП №1622412/03.10.2015 г., съставен на 03.10.2015 г. в 00:10 ч. от младши автоконтрольор И. Х. /на л.240 от делото на СГС/ със Скица към него /на л.239/, Акт за установяване на административно нарушение №898579/03.10.2015 г. /на л.236/, Наказателно постановление №15-4332-020942 от 23.11.2015 г. /на л.237/, Декларация от В. К. В. /на л.238/ и Декларация от Й. В. Т. /на л.238/, както и веществено доказателствено средство – 1 бр. магнитен носител CD-диск с 14 бр. снимки, представено с писмо вх.№30365/09.03.2020 г. от СДВР – Отдел ПП, като приложение към съставения Протокол за ПТП №1622412/03.10.2015 г. Също така, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля В. В. – водач на увреденото МПС към момента на твърдяното ПТП на 02.10.2015 г., и на свидетеля И. Х. – съставил Протокола за ПТП.

От протокола за ПТП се установява, че произшествието е настъпило в тъмната

част на денонощието, в присъствието само на двамата водачи – други свидетели-очевидци на процесното ПТП не са отразени в протокола, и не са посочени в представените пред органите на ПП от двамата водачи декларации /на л.238/. Механизма на настъпване на произшествието е описан в Протокола за ПТП единствено на базата на твърденията на двамата водачи, и констатираното на място фактическо положение, на което са открити двата автомобила при пристигането на органите на ПП на местопроизшествието /заснето на 14 броя снимки с изключително лошо качество, позволяващи възприемането на съвсем оскъдна визуална информация, съгласно Доклад на К. М. – н-к отдел „ИОС“ на СГС, на л.266/. Не е съставен протокол за оглед на местопроизшествието, поради което не може да бъде установено точното място на настъпването му.

При разпита на В. В. /водач на увреденото МПС в момента на настъпване на твърдяното ПТП/ в о.с.з. на 18.11.2019 г. /л.221/ същият твърди, че в началото на м. октомври, 2015 г., шофирал колата на К. Ц., на връщане от гр. Самоков. По средата на пътя, някъде преди Пасарел, след един завой, десен за него, светло Рено „баничарка“ навлязло в неговата лента за движение, ударило управлявания от него „Джип Гранд Чероки“, собственост на К. Ц., в областта на левия калник. В резултат от удара управляваният от него автомобил се отклонил от пътя, тръгнал към дерето. Тъй като на мястото нямало мантинела, колата се преобърнала един път надясно, и се „забила“ в дерето, като се установила на гуми, с фарове насочени към дерето. Когато се „поосвестил“, видял до него две момчета, еърбеците на колата били отворени, и всичко по колата било потрошено. Бил „понатъртен малко“. Колата се установила на около 15-20 метра от шосето, като от шосето до мястото, на което се установила колата, имало стръмен наклон, прораснал с дървета, но автомобилът не се ударил в нищо до установяването си. Момчетата го извадили от колата, помогнали му да излезе от дерето, и позвънили на полицията на тел.112, която дошла „не веднага“. Когато полицията дошла, те /свидетелят и двете момчета, които са му помогнали/, били вече на пътя, но водачът на другия автомобил вече си бил тръгнал. Свидетелят не познавал другият шофьор. Преди произшествието джипът бил абсолютно здрав. Разпитвали го, проверили документите му, направили проба за алкохол, писал обяснения в полицията.

Съдът констатира, че между показанията на този свидетел, и описаните също от него обстоятелства в подадената от него Декларация /на л.238/, въз основа на която е съставен протоколът за ПТП, са налице съществени противоречия, а именно:

- В декларацията същият е заявил, че не е имало свидетели на процесното ПТП /в т.14/, като в декларацията, подадена от виновния водач Й. В. Т. в т.14 също е отразено, че не е имало свидетели на произшествието, докато в показанията си пред съда св. В. твърди, че на мястото на произшествието са присъствали две момчета /не посочва имената им/, които го извадили от автомобила, помогнали му да се изкачи до пътя, обадили се на полицията, и били с него, когато пристигнала полиция на мястото на произшествието;
- Свидетелят В. твърди, че когато полицията дошла на мястото на произшествието, той и момчетата вече били на излезли на пътя, но другият водач вече си бил тръгнал. В протокола за ПТП е отразено, че същият е съставен на мястото на произшествието в 00:10 ч., в присъствието на двамата водачи на участващите в произшествието МПС, като протоколът е подписан от виновния водач, и същият е депозирал декларация с дата 02.10.2015 г., въз основа на която е съставен и протокола, и е изготвена скицата на ПТП към протокол №1622412 /също подписана от виновния водач Й. Т./;

- Пред съда св. В. твърди, че произшествието е настъпило непосредствено след завой, който за него бил **десен**. В скицата към Протокола за ПТП, подписана от св. В. и от виновния водач Й. Т., находяща се на л.239, както и в скицата, инкорпорирана в самия Протокол за ПТП /на л.240/ е отразено, че произшествието е настъпило непосредствено след завой, който обаче е бил **ляв** за водача на увредения автомобил „Джип Чероки“;
- Свидетелят твърди произшествието да е настъпило на около **5 км. преди село Долни Пасарел, спрямо посоката, в която се е движел управлението от свидетеля „Джип Чероки“**, докато в Протокола за ПТП – както в текстовата част в раздел „обстоятелства, нарушения, причини и условия за ПТП“, така и в схемата на ПТП в протокола /на л.240/, така и в съставената скица на ПТП към протокол №1612412 /на л.239/ е отразено, че произшествието е настъпило на около 5 км. **преди с. Долни Пасарел, но спрямо посоката на движение на л.а. Рено Канго** – на схемата и скицата на ПТП е отразено, че произшествието е настъпило между с. Долни Пасарел и с. Кокаляне, като и скицата, и протокола са подписани и от двамата водачи.
- Свидетелят В. твърди да е настъпил челен кос удар между двете МПС при сумарна скорост повече от 120 км/ч., с достатъчна енергия да изтласка МПС с тегло около 2500 кг. /видно от представената международна товарителница/ от пътя в пропастта, че автомобилът при излизането си от пътя се е преобърнал един път през дясната си страна и се е спуснал по стръмния скат до дерето, при което да са се отворили еърбеците на автомобила – т.е. описаният механизъм предполага въздействие на сили със значителна кинетична енергия, които биха предизвикали значителни травматични увреждания и за двамата водачи, особено на свидетеля В., който е претърпял преобръщане на автомобила, спускане по ската, и удар в лицето и гърдите от отворения еърбек, но същевременно свидетелят твърди да е бил само „понатъртен“, и пред органите на МВР-ПП е заявил, че няма пострадали при това ПТП;
- твърди да се е „поосвестил“ след известно време и да е установил, че до колата има две момчета - т.е. описва да е имал пълна загуба на съзнание за известен период от време, което е симптом за сериозна мозъчна травма /която би била логична и обяснима при твърдения механизъм на ПТП/ и да е бил „понатъртен“ – т.е. да е имал мекотъканни увреди, но такива травматични увреждания не са били декларирани от него, не са били установени от органите на МВР – ПП, и не са протоколирани в протокола за ПТП, макар че за тях водачът лично би могъл да претендира застрахователно обезщетение от ответника.

При така установените противоречия между твърдяните от свидетеля обстоятелства, и обстоятелствата, заявени писмено от същия свидетел пред органите на МВР – ПП непосредствено след произшествието по административно-наказателното производство, образувано във връзка със същото ПТП, и като отчита обстоятелството, че свидетелят има личен интерес от ангажиране на отговорността на ответника за вредите от настъпилото ПТП с негово участие, доколкото собственикът на увредения автомобил би могъл да има имуществени претенции за претърпените вреди към самия него, като водач на автомобила в момента на ПТП, съдът не кредитира показанията на свидетеля в частта им относно твърденият механизъм на ПТП, както и в която същият твърди, че към момента на ПТП автомобилът е бил напълно здрав. В тези части показанията на свидетеля не кореспондират на показанията на свидетелите Б. и Д., на показанията на разпитания по делегация свидетел В. Л., както и на житейската логика.

В о.с.з. на 12.10.2020 г. /на л.301/ по делото е разпитан в качеството на свидетел И. Х. – съставил протокола за процесното ПТП с №1622412/03.10.2015 г. Същият заявява, че протоколът е съставен и подписан от него, но няма конкретен спомен за описаното ПТП, тъй като твърди, че през 2015 г. ходил средно на около 20-24 ПТП на ден, понякога се случвало да има и по 40 ПТП на ден, а „на Самоковско шосе се случва по 30-40 автомобили да падат в дерето“. Съдът не кредитира показанията на този свидетел, като ги намира за общи, несъдържателни и необективни, драстично противоречащи на публикуваните статистически данни на публичния сайт на МВР / <https://www.mvr.bg> в раздел „Полезна информация/Безопасност на пътя/Статистика/Обща статистика/. Статистически данни за 2015 г. сочат, че общият брой на ПТП за цялата страна е общо за цялата година 7225 броя, т.е. по-малко от 20 ПТП на ден, за цялата страна, от които в Софийска област са станали общо 162 броя ПТП за цялата година. Съгласно статистическите данни, 23% от произшествията през 2015 г. са станали на второкласни пътища /каквото е път №82 – София – Самоков/, т.е. през 2015 г. общо около 37 произшествия са настъпили на второкласни пътища в Софийска област. Така направеното пред съда изявление на свидетеля съдът оценява като равнозначно на отказ да отговори на поставените въпроси във връзка с конкретното ПТП.

От показанията на свидетеля Р. Б. в о.с.з. на 18.11.2019 г. /на л.223/ се установява, че в началото на м.декември, 2015 г., му било възложено от „Авус България – Регулиране на щети“ЕООД да изготви частна експертиза на автомобил „Джип Гранд Чероки“. Във връзка с възложената му експертиза, свидетелят направил два огледа на увреденото МПС, което се намирало в сервиз. Автомобилът бил тежко катастрофирал, имал и щети по ходовата част, но нямало следи от падане в дърво, тъй като по него нямало никакви остатъци от кал, трева, храсти, които задължително влизат в трансмисията, ходовата част, дори в бронята на автомобила, при пропадаване на автомобил в дърво. Дори автомобилът да навлезе в равна ливада с трева над 20 см., по ходовата му част биха останали остатъци от трева и кал. По ходовата част на автомобила имало доста щети, но нямало следи автомобилът да е преминавал през мантинела – по калниците – преден ляв и преден десен, нямало следи от удар на автомобила в някакво препятствие. Това било видно и от снимковият материал. Нямало следи и от странично преобръщане на автомобила – в този случай би имало следи по фугите между калниците и вратите, но по автомобила нямало такива. На въпрос от експерта дали автомобилът се е преобръщал, пряко зададен на присъстващо на огледа лице, което се представило за фактически собственик на автомобила, то не дало никакъв отговор. Свидетелят потвърждава, че протоколите за опис на щетите, приложени на л.13 до л.16 от делото, са съставени и подписани от него.

Съдът преценява показанията на този свидетел при условията на чл.172 от ГПК, като взема предвид установените при разпита обстоятелства, че свидетелят е бил в договорно правоотношение с представител на ответника. Въпреки това кредитира показанията на този свидетел, като ги намира за последователни, логични и обосновани, основани на личните възприятия на свидетеля и специалните му знания като оценител на МПС. Наред с това, същият е изготвил заключението си в качеството на независим външен за ответното дружество специалист, поради което оценката му относно щетите на процесния автомобил не е изготвена в качеството му на служител на ответника.

От показанията на св. Д. /на л.269/ се установява, че от „Авус България“ са поискали от него да изготви частна експертиза, във връзка с настъпило ПТП на пътя

София – Самоков, между джип Чероки и л.а. Рено, за което му били представени документи, в които било посочено, че произшествието е настъпило на 03.10.2015 г. След удара джипът Чероки бил паднал в дере в дясно от пътното платно в посока София, на около 5 км. след Пасарел. Ходили през 2017 г. да извършат оглед на мястото на ПТП – т.е. около две години по-късно. Огледали района, но не могли да установят мястото, на което би могло да се е случило ПТП по описания в документите механизъм - на снимковия материал не се виждали следи да е имало преобръщане на автомобила, не установили на мястото възможен участък, в който автомобилът би могъл да се спусне към дерето, без да се удари в мантинела или да падне без други щети по него.

Съдът преценява показанията на свидетеля при условията на чл.172 от ГПК, като отчита, че същият е извършил огледа по възлагане от ответника, но въпреки това ги кредитира, като ги намира логични и обосновани, и кореспондиращи на показанията на свидетеля Б.. Съдът взема предвид, че свидетелят е оглеждал описания участък от пътя около 2 години след произшествието, през който период е възможно да са настъпили промени – да са поставени мантинели там, където по-рано е нямало такива, или да е прораснала растителност там, където две години по-рано не е имало такава.

Съгласно чл.39, ал.1 от Наредба № I-45 от 2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, в относимата й редакция към ДВ, бр. 45 от 30.05.2014 г., **разрешение за временно движение** се издава от органите на "Пътна полиция" със срок на валидност до 30 дни, когато пускат **спряно от движение превозно средство в движение по пътищата временно**. От текста на чл.39, ал.2, в относимата му редакция, е видно, че за издаване на разрешение за временно движение, не се изисква доказателство за техническа изправност на автомобила, каквото изискване има в разпоредбата на чл.12а, ал.1, т.4 от Наредба № I-45 от 2000 г. при първоначална регистрация в РБ на превозно средство с регистрация в държава членка на ЕС, не се представя самото превозно средство за идентификация, съгласно чл.12а, ал.1, т.1 от същата наредба, нито се извършва преглед за техническа изправност и комплектуването му, съгласно чл.13, ал.2 от същата наредба, които действия се изискват при първоначална регистрация на превозното средство в РБ. Следователно, за снабдяването на собственика с разрешение за временно движение на автомобила, **не е било необходимо** самото МПС да бъде представено пред органите на КАТ, да е технически изправно и окомплектовано, и дори не е било необходимо да може да се придвижва самостоятелно, тъй като издаването на разрешението се извършва само по писмени документи.

При така събраните по делото доказателства съдът намира да не се установява по несъмнен начин, че твърдяното ПТП изобщо е настъпило. От показанията на св. В. Л. се установява, че макар и произведен скоро преди процесното ПТП /с дата на първа регистрация 05.02.2014 г./, през м. октомври, 2014 г. автомобилът е претърпял „тотална щета“ в резултат от наводнение, при което е бил напълно негоден за експлоатация по предназначение. От представената международна товарителница на л.120 е видно, че същият е внесен в страната като „колет“ с тегло 2447 кг. и получател „Автокъща Две, Три, Четири“ЕООД. От представената Декларация от 04.09.2015 г./на л.93/ се установява, че автомобилът е бил внесен в страната от „Автокъща Две, Три, Четири“ЕООД като „отпадък“ по смисъла на пар.1, т.17 от ДР на ЗУО, представляващ

излязло от употреба МПС /ИУМПС/ по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на Наредбата за излезлите от употреба моторни превозни средства. Същият е бил продаден от първоначалния му собственик на цена 6000 евро /с левова равностойност от 11 734,98 лв. по фиксирания курс на БНБ/, а ищецът го е придобил на цена 12 200 лв., представляваща едва около 14% от застрахователната стойността на МПС от същия модел, произведено по същото време /видно от Удостоверение за застрахователна стойност на МПС №2/10.05.2016 г. на л.17/, и 15,5% от стойността на такъв автомобил, произведен по същото време, съгласно Schwacke 09/2015 /видно от заключението на САТЕ, приета пред въззивната инстанция, на л.168/. Към момента на придобиването му от ищеца на 04.09.2015 г. автомобилът все още е бил спрян от движение, и не е могъл да получи поС.на регистрация на територията на РБ, а му е било издадено Разрешение за временно движение за срок от 30 дни – от 07.09.2015 г. до 07.10.2015 г. Процедурата по издаването на това разрешение е изцяло по писмени документи, не изисква представяне на автомобила пред органите на МВР за идентификация, извършването на преглед за техническа годност и окомплектоване, поради което не може да се предполага, че автомобилът е бил приведен в движение към момента на издаване на разрешението за временно движение. Липсват доказателства да е бил осъществен основен ремонт на автомобила на територията на Република България, за неговото привеждане в движение, преди придобиването му от ищеца, а и цената 12 200 лв., на която е бил придобит автомобила от ищеца не предполага да е правена в автомобила такава инвестиция от продавача „Автокъща Две, Три, Четири“ЕООД.

Видно от приетата пред въззивната инстанция САТЕ /на л.164 от въззивното дело/, възможно е автомобилът да бъде възстановен до съС.ие, годно за експлоатация, след като е престоял под вода в продължение на един месец, но това би било икономически нецелесъобразно. За да бъде приведен в движение, е било необходимо да бъде сменена автоматичната скоростна кутия, разходът за което би съставлявал $\frac{1}{4}$ от пазарната стойност на такъв автомобил /от същата марка и модел, произведен по същото време, и амортизиран при обичайната му експлоатация/. Също така би било необходимо обслужване на двигателя, смяна на масла и филтри, проверка и обслужване на горивна система, обслужване на въздуховоди и тръбопроводи, смяна на ремъци, задължителна смяна на тапицерията на седалки, колони, таван, кори на вратите във вътрешния салон, смяна на арматурното табло с уредите, обслужване на багажния отсек, обслужване и проверка на ходовата част, проверка и обслужване на електрическата система, смяна на електронните управляващи устройства и бордкомпютъра, включително датчици и сензори, проверка и евентуална замяна на въздушните възглавници, и др. За да се обслужи автомобила и да бъде приведен в експлоатация е необходим голям ресурс от време за труд и съответната му себестойност, както и от финансов ресурс за необходимите части и консумативи, което прави възстановяването му на изключително висока себестойност, и икономически

ненужно, предвид обстоятелството, че вещ от същия вид би могла да се купи веднага на сходна цена.

Съдът намира така приетото заключение за компетентно изготвено, обосновано, логично, и кореспондиращо на събраните по делото доказателства – свидетелските показания на св. В. Л., международна товарителница за колетна пратка за внос на автомобила в РБ на л.49, фактури на л.10 и л.48, Декларация от 04.09.2015 г./на л.93/, Удостоверение за застрахователна стойност на МПС №2/10.05.2016 г. на л.17.

Ищецът не би могъл да осъществи подобен ремонт на автомобила за времето от придобиването му на 04.09.2015 г. до датата на ПТП 02.10.2015 г., поради липса на достатъчно технологично време за извършването на такъв огромен обем ремонтни и обслужващи дейности, а и при липса на твърдения и доказателства да е бил извършван такъв ремонт от ищеца. Ако ли пък е бил извършен такъв ремонт от праводателя му „Автокъща Две, Три, Четири“ЕООД, за времето от 24.11.2014 г. до 04.09.2015 г., продажната цена на автомобила би била близка до пазарната стойност на такъв автомобил, подложен на нормална експлоатация, и значително би надхвърлила цената от 12 200 лв.

При така събраните по делото доказателства, съдът намира, че не се установява по несъмнен начин към 02.10.2015 г. процесният автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, да е бил приведен в движение, и да е могъл да участва в ПТП на 02.10.2015 г., осъществило се по описания от ищеца механизъм.

При лежаща върху ищеца доказателствена тежест да проведе пълно главно доказване на настъпването на застрахователното събитие, съдът намира, че тази доказателствена задача не е изпълнена. Успешно е проведено насрещно доказване от ответника, което разколебава извода, че на 02.10.2015 г. е настъпило застрахователно събитие – ПТП по твърдения от ищеца механизъм.

Дори да се приеме, че процесното МПС да е било приведено в движение към датата 02.10.2015 г. и че твърдяното ПТП е настъпило, то не се установява по несъмнен начин описаните увреди на процесния автомобил „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, констатирани след настъпване на произшествието, да са настъпили в причинна връзка именно с това произшествие. По делото се установи по несъмнен начин, че преди процесното ПТП автомобилът е бил претърпял „тотална щета“ в резултат от наводнение, и е бил негоден за експлоатация, бил е внесен в страната като колетна пратка, представляваща „отпадък“ по смисъла на ЗУО, и продаден на ищеца без валидна регистрация, като излязло от употреба МПС, за цена, равняваща се на около 15% от пазарната цена на подобен автомобил с нормална амортизация. Ищецът не е имал технологично време от датата на придобиването на автомобила до датата на ПТП да извърши необходимите значителни по обем и сложност ремонтни дейности за възстановяване на щетите по автомобила, настъпили в

резултат от наводнението. Не се твърди и не се представят доказателства такива ремонти да са били извършвани – както от него, така и от праводателя му. На практика единственото доказателство че автомобилът е бил в движение и в изправност непосредствено преди момента на процесното ПТП са свидетелските показания на свидетеля В. в този смисъл, които съдят не кредитира по изложените вече съображения, както и поради обстоятелството, че не се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства. Ето защо, съдят намира, че не се установява по несъмнен начин ищецът да е претърпял твърдяните вреди, изразяващи се в увреждане на собственото му МПС, както и увредите на процесното МПС да са настъпили в причинна връзка именно с процесното ПТП.

Във връзка с претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в разноски за изваждане на автомобила от пропаст със специална техника, и транспортирането му до гараж, съдят намира следното:

От Протокола за ПТП, съставен на мястото на ПТП, ведно със скица към него и снимков материал /с лошо качество/ се установява, че непосредствено след произшествието органите на МВР – ПП са констатирани, че автомобилът се намира пропаднал в дъре от дясната страна на пътя, в посока Самоков – София, между с. Долни Пасарел и с. Кокаляне. Приета е по делото фактура №0000001225/03.10.2015 г. с касов бон, за сумата от 3187,20 лв., заплатена от К. Ц., за изваждане на автомобила от пропаст. От така събраните доказателства може да бъде обоснован извод, че на 03.10.2015 г. ищецът е направил разноски за изваждане на автомобила от пропаст, но съдят намира, че по изложените вече съображения не се установява по несъмнен начин, че автомобилът е попаднал в пропастта в резултат на осъществено ПТП по посочения механизъм, тъй като не се установява по несъмнен начин автомобилът да е бил в движение преди твърдяното ПТП, не се установява по несъмнен начин самото ПТП да е настъпило между посочените два автомобила, както и да е настъпило по посочения от ищеца механизъм. Следователно, не се установява по несъмнен начин да са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника за заплащане на застрахователно обезщетение на ищеца за направените от него разноски за изваждане на автомобила от пропастта.

При лежаща върху ищеца доказателствена тежест да установи елементите от фактическия състав на прекия иск по чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ за ангажиране на отговорността на застрахователя да заплати застрахователно обезщетение на ищеца за претърпени от него имуществени вреди, и при успешно проведено от ответника насрещно доказване, се разколебават изводите действително да е настъпило твърдяното застрахователно събитие с посочения механизъм, за ищеца да са настъпили твърдяните вреди, изразяващи се в установените повреди по собствения му автомобил,

съставляващи „тотална щета“, както и така констатираните повреди по автомобила да са настъпили в причинна връзка с ПТП, настъпило на 02.10.2015 г. При недоказване по несъмнен начин на елементите на фактическия състав за ангажиране на отговорността на ответника, предявените искиове се явяват изцяло неоснователни, и следва да се отхвърлят.

Поради неоснователността на претенциите за обезщетение за претърпени имуществени вреди, следва да се отхвърли и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава върху главниците, за периода от 08.07.2016 г. до 23.08.2017 г., както и за присъждане на законна лихва върху главниците, за периода от предявяването на исковата молба, до окончателното плащане.

Като е достигнал до различни фактически и правни изводи, първостепенният съд е постановил неправилно решение, което следва изцяло да се отмени, и вместо него да се постанови ново решение по съществото на спора, с което предявените искиви претенции да бъдат отхвърлени изцяло.

При този изход от спора, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, ответникът има право да иска ищецът да му заплати направените разноски по делото. Пред първостепенният съд ответникът е претендирал присъждане на направените от него разноски, но не е депозирал списък на разноските си по чл.80 от ГПК. Съобразно приложените по делото доказателства, ответникът е заплатил 80 лв. депозит за свидетел /на л.218/, 8 лв. ДТ за препис от протокол /на л.225/, 700 лв. за депозити за експертизи /л.231 и л.291/, 10 лв. ДТ за удостоверения /л.286 и л.288/, т.е. общо 798 лв. за разноски по първоинстанционното производство, които ищецът следва да бъде осъден да му заплати. Направено е искане за присъждане на адвокатско възнаграждение, но доказателства за такива разноски на ответника не са представени, поради което не следва да се присъждат. За въззивното производство жалбоподателят – ответник не е направил искане за присъждане на разноски и не е представил списък по чл.80 от ГПК, поради което разноски за въззивната инстанция не следва да му се присъждат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО Решение №260372 от 19.01.2021 г., постановено по гр.д. №10765 по описа за 2017 г. на Софийски градски съд, I-20 състав, И **ВМЕСТО ТОВА, ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. Н. Ц., с ЕГН *****, с адрес: гр. **, кв. “****”, ул. “****” №*, против „Ган Асюранс“ АД (GAN ASSURANCES), френско застрахователно дружество, със седалище и адрес на управление: Франция, Париж, ул. “Д`Асторг“ 8/10, 75008, искиове с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, за

осъждане на ответника да му заплати застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 67904,70 лв. /шестдесет и седем хиляди деветстотин и четири лева и седемдесет стотинки/, в това число сумата от 64 717,50 лв., представляваща действителната стойност на лек автомобил марка „Джип“, модел „Гранд Чероки“, с рама №1C4RJFCM5EC284835, за който е настъпила „тотална щета“ при ПТП на 02.10.2015 г., и сумата от 3 187,20 лв., представляваща разходи за изваждане на лекия автомобил от пропаст и превоза му до гараж, КАКТО И иск с правно основание чл.86 от ЗЗД за присъждане на сумата от 7771,94 лв. /седем хиляди седемстотин седемдесет и един лева и деветдесет и четири стотинки/, представляваща лихва за забава върху главницата от 67 904,70 лв. за периода от 08.07.2016 г. до 23.08.2017 г.

ОСЪЖДА К. Н. Ц., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, кв. *****, ул. ***** №*, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „Ган Асюранс“ АД (GAN ASSURANCES), френско застрахователно дружество, със седалище и адрес на управление: Франция, Париж, ул. „Д`Асторг“ 8/10, 75008, сумата от 798 лв. /седемстотин деветдесет и осем лева/, представляваща разноски за първоинстанционното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____